Desunt in hoc codice disticha 97–107. capitis ultimi.

Auctor Anantánandagiris librum in usum suum ita convertit, ut permulta omiserit sive transposuerit, alia brevissime tractaverit, alia poetica licentia exornaverit et amplificaverit. A veritate hoc opus longius recedit, quam Ananta, quamquam nonnulla ex alio quodam fonte hausta esse videntur. Capita tria quatuorve ad philosophiam Vedánticam accuratius cognoscendam satis utilia erunt. Quae miracula Ṣankarae tribuuntur, nescio an Evangelii imitatione conficta sint. Multa certe in Ṣankarae vita sunt, qualis et nostro et Anantae libro traditur, quae suspicionem moveant, a Christo nonnulla in monotheismi Indici propugnatorem, corrupte quidem et ad superstitiones ethnicas accomodate, translata esse. Quae res investigatione accuratiore digna est.

Haec voluminis pars seculo superiore medio satis accurate exarata est. Fol. १०. (2, 84–3, 10.) desideratur. (Wilson 348[b].)

627.

Lit. Devan. Charta Ind. Foll. 287. Long. 13½. Lat. 6½. Linn. 12–16.

Sankshepaṣankarajayas, cum *Dhanapatis*, Rámakumárae filii, Bálagopálatírthae discipuli, commentario, *Ṣankarácháryavijayaḍinḍima* appellato. (B.) Commentarius ab his distichis incipit, quae emendata subjeci: श्रीमद्विष्णु etc. ॥१॥

Numaḥ *ṣrí-Bálagopálatírthán Vyásamukhán* munín ।
Vighnahartṛín *Gaṇeṣádín* paṇḍitánṣ cha vimatsarán ॥2॥
Vyákhyánarahitasyásya vyákhyánam Ḍiṇḍimábhidham ।
Kriyate svíyabodháya, pramádaḥ kshamyatám budhaiḥ ॥3॥

Dhanapatim hanc operam anno 1799 absolvisse, ex his epilogi verbis patet:

पांडवेष्वहितारेशप्रमिते शुभवत्सरे ।
श्रावणे सितपंचम्यां सिंहे सिद्धो गुरावयं ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यबालगोपालतीर्थश्रीपादशिष्यसारस्वतजात्यंतर्गतदत्तवंशावतंसरामकुमारसूनुधनपतिसूरिविरचिते श्रीमच्छंकराचार्यविजयडिंडिमे षोडशः सर्गः ॥ Res faciliores satis accurate expedit, difficiliorum explicationem ab ejus aevi homine frustra quaeras. Passim locos integros ex Anandagiris opere, et simili quadam Ṣankarae vita, necnon e hymnis Ṣankarae tributis excerpsit. Idem auctor *Vidyáratnákaram* (E. I. H. 343. 344), encyclopaediam literarum Sanskriticarum, in *Colebrooki* usum, ex operibus vulgatis sine ulla crisi compilavit.

Codex post annum 1820 exaratus est. (Mill 19.)

628.

Lit. Bengal. Charta Ind. Foll. 96. Long. 16. Lat. 5. Linn. 8.

Sankshepaṣankarajayas. (C.)

Idem liber in codd. E. I. H. 441. 724 (fragm.). 734 (cum Dhanapatis commentario, anno 1802 exarato). 1960 exstat. Quorum in codicum numero noster A. et cod. E. I. H. 441. textum exhibere videntur corruptelis minimis foedatum.

In cod. E. I. H. 1960. tertium *Ṣankaravijaya* inscriptum opus reperitur. Idque capita 32. continens et metro vulgari compositum dialogi forma a *Chidvilása* yatíndra cum *Vijnánakanda* tapodhanendra communicatur. Incipit: अस्तु स्वस्तिकृते वस्तु निस्तुलानंदनिर्भरं । वस्तु वा शांकरं नः स्तादीप्सितार्थसमृद्धये ॥१॥ Uter liber recentior sit, hujus loci non est quaerere; id solum monuisse velim, ab utroque auctore Ṣankaram frequentissime *deṣikendram* nuncupari, quae appellatio neque ab Ánandagiri usurpari, et ritus Tántricos olere videtur[1]. Codex e libris Johannis Taylor provenit, ideoque in Deccan regione (Godátaṭe) exaratus est.

Manuscriptum nostrum post annum 1820 exaratum est. (Mill 6.)

629.

Lit. Bengal. Charta Europ. Foll. 126. Long. 13. Lat. 8. Linn. 12–15.

Vidvanmodataranginí (fluvius sapientium animis delicias afferens) liber a *Rámadeva*, *Chiranjíva* cognomen gerente, *Rághavendrae* filio, Káṣináthae nepote, scriptus et in octo capita (taranga) divisus. Primum, collato Weberi Catal. p. 158 sqq. paulum emendatum, subjunxi: तमोगुणविनाशिनी सकलकालमुद्योतिनी धरातलविहारिणी जडसमाजविद्वेषिणी । कलानिधिसहायिनी लसदलोलसौदामिनी मदं-

कर्म समाजुहाव बंधून् । किमिहास्ति यतेस्तवाधिकारः कितवेत्येनममी निनिंदुरुच्चैः ॥४६॥ अनलं बहुधार्थितापि तस्मै वत नादत्त च बंधुता तदीया । अथ कोपपरीवृतांतरोऽसावखिलांस्तानशपच्च निर्ममेंद्रः ॥४७॥ संचित्य काष्ठानि च शुष्कवंति गृहोपकंठे धृततोयपात्रः । स दक्षिणे दोष्णि ममंथ वह्निं ददाह तां तेन च संयतात्मा ॥४८॥ न याचिता वह्निमदुर्यदस्मै शशाप तान्स्वीयजनान्सरोषः । इतः परं वेदवहिष्कृतास्ते द्विजा यतीनां न भवेच्च भिक्षा ॥४९॥ गृहोपकंठेषु च वः श्मशानमद्यप्रभृत्यस्त्विति ताञ्छशाप । अद्यापि तद्देशभवा न वेदमधीयते नो यतिनां च भिक्षा ॥५०॥ तदाप्रभृत्येव गृहोपकंठेष्वासीच्छ्मशानं किल हंत तेषां । महत्सु धीपूर्वकृतापराधो भवेत्पुनः कस्य सुखाय लोके ॥५१॥

[1] Nam quod *deṣika* per se magistrum (guru) significare dicitur, id nescio an ab angusti judicii lexicographis proficiscatur.